

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/29/2017
Identifikačné číslo spisu: 4415010300
Dátum vydania rozhodnutia: 04.10.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Šimonová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:4415010300.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Gabriely Šimonovej a sudcov JUDr. Aleny Šiškovéj a JUDr. Martina Bargela v trestnej veci obvineného Y. V., pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 4. októbra 2017 v Bratislave, o dovolaní obvineného Y. V. podanom proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 2To/54/2016, zo 16. novembra 2016 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného Y. V. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky, sp. zn. 4T/81/2015, z 22. apríla 2016 bol obvinený Y. V. uznaný vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona na to skutkovom základe, že:

dňa 2. februára 2014 v čase o 04.00 hod. na ulici M. R. Štefánika pred barom Night v Nových Zámkoch, po predchádzajúcom slovnom nedorozumení, fyzicky napadol I. F. tým spôsobom, že ho opakovane päšťou udieral do oblasti tváre, čím mu spôsobil zranenia a to tržnozmliaždenú ranu na tvári v oblasti obočia vpravo, krvácanie z nosa, zlomeninu nosových kostí a otras mozgu ľahkého stupňa s dobou liečenia a práceneschopnosti od 2. februára 2014 do 16. februára 2014.

Za to bol obvinenému Y. V. podľa § 364 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, odsek 4 Trestného zákona pri nezistení poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 Trestného zákona a pri zistení okolností priťažujúcich podľa § 37 písmena h/, písmena m/ Trestného zákona, § 41 odsek 1 Trestného zákona, uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 16 mesiacov, pričom výkon trestu bol menovanému podľa § 49 ods. 1 písm. a/ podmenečne odložený a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona uložená skúšobná doba 2 (dva) roky.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal odvolanie obvinený. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd uznesením sp. zn. 2To/54/2016 zo 16. novembra 2016, odvolanie obvineného podľa § 319 Trestného

poriadku zamietol ako nedôvodné.

Proti tomuto uzneseniu podal obvinený prostredníctvom svojho obhajcu Mgr. Vidu dovolanie z dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/, d/, g/ Trestného poriadku, a teda z dôvodu, že bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, že hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky a rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

V odôvodnení dovolania obvinený namieta, že krajský súd sa nijako nevysporiadal s námietkami a dôvodmi, ktoré boli výslovne uvedené v odôvodnení odvolania, čím podľa jeho názoru porušil jeho práva na obhajobu. Namieta, že v odôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa absentuje akákoľvek úvaha o hodnotení výpovede viacerých svedkov, ktorí vypovedali v jeho prospech a súd sa zamerl najmä na hodnotenie tých svedeckých výpovedí, ktorými sa snažil vyvodit' záver o jeho trestnoprávnej zodpovednosti. Týka sa to napríklad svedkov K. F., Y. E. a J. S.. Krajský súd v Nitre, sa podľa názoru obvineného, v napadnutom uznesení nijakým spôsobom nevysporiadal s novými námietkami uvádzanými v odôvodnení odvolania, na ktoré poukázal jeho obhajca v tomto odôvodnení, ktorým reagoval na písomné odôvodnenie prvostupňového rozsudku a ktoré na záver odôvodnenia zhrnul do niekoľkých bodov. Obvinený ďalej vytyka súdu prvého stupňa, že tento vykonal hlavné pojednávanie dňa 26. novembra 2015 v jeho neprítomnosti, hoci podľa jeho názoru neboli na to splnené podmienky, keďže nedal súdu, ani svojmu obhajcovi písomný súhlas k tomu, aby sa pojednávalo v jeho neprítomnosti, a teda, dôkazy vykonané na tomto pojednávaní, t. j. výsluchy svedkov, vrátane výsluchu svedka Y. E., možno považovať za dôkazy vykonané nezákonným spôsobom, keďže nemal možnosť obhajovať sa. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd rozhodol podľa § 386 odsek 1 Trestného poriadku tak, že rozsudkom vysloví porušenie zákona a zároveň aby zrušil napadnuté uznesenie ako aj rozsudok súdu I. stupňa ako nezákonný.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Nové Zámky - poverená výkonom funkcie okresnej prokurátorky, ktorá uviedla, že dovolateľ sa nemôže dovolávať dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/, pretože počas celého konania bol obvinený zastúpený svojím obhajcom, ktorý sa zúčastňoval jednotlivých úkonov. Ohľadne dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ prokurátorka uviedla, že dovolateľ dôsledne nepoukázal na žiadnu okolnosť, ktorá by odôvodňovala záver, že súd niektorý z dôkazov zabezpečil nezákonným spôsobom. Je toho názoru, že v danom prípade nie je daný ani jeden z dovolacích dôvodov uvedených obhajcom obvineného v podanom dovolaní, pretože Okresný súd Nové Zámky ani Krajský súd v Nitre sa pri svojom rozhodovaní nedopustili žiadnych hmotnoprávnych ani procesných pochybení. V žiadnom smere neboli porušené práva obvineného na obhajobu, nakoľko okresný súd postupoval zákonne a v súlade s ustanovením § 252 ods. 1, 2 Trestného poriadku. Náležite bol zistený skutkový stav, pričom vykonanými dôkazmi bolo preukázané, že skutok sa stal, tento je trestným činom a tohto sa dopustil obvinený Y. V.. Navrhla, aby dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, dovolanie podané obvineným Y. V. podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h/ Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd zistil, že dovolanie obvineného Y. V. nie je opodstatnené, pretože je zrejmé, že nie sú splnené podmienky dovolania.

V prvom rade Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenáva, že v zmysle § 385 Trestného poriadku

je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené, z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia (R 120/2012-I).

S ohľadom na uvedené nebol Najvyšší súd Slovenskej republiky oprávnený preskúmať iné v dovolaní označené porušenia zákona, ktoré nezodpovedajú vymedzeným dovolacím dôvodom, pretože by si tak atrahoval prieskum právoplatného rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania nad rámec návrhu - dovolania, čo by znamenalo prekročenie právomocí vyplývajúcej mu zo zákona (§ 385 Trestného poriadku) a Ústavy Slovenskej republiky (čl. 2 ods. 2).

Z uvedeného je preto potrebné vyvodit' a to aj s ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - obhajca-obvinený, minister spravodlivosti, generálny prokurátor, že Najvyšší súd Slovenskej republiky je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti, nemôže ísť nad rámec návrhu a tam špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku), preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podrobil prieskumu vecné argumenty dovolateľa zodpovedajúce dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku bez hlbšieho prieskumu tých argumentov, ktoré im nezodpovedajú.

V úvode svojej argumentácie dovolací súd konštatuje, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu. Požadovaný jeden opravný prostriedok predstavuje v súdnom procese v Slovenskej republike inštitút odvolania. Pokiaľ by zákonodarca zamýšľal urobiť z najvyššieho súdu tretí stupeň s plnou jurisdikciou, nestanovil by katalóg dovolacích dôvodov.

V dovolaní musí byť uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napádané a aké chyby sú rozhodnutiu vytýkané. V predmetnom dovolaní sa pritom konštatuje, že sa jedná o dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/, d/ a písm. g/ Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku.

Zásada „právo na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Podľa názoru dovolacieho súdu právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Zásada „právo na obhajobu“ obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného:

- právo obhajovať sa osobne, alebo
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo
- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ak obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to záujmy spravodlivosti.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú

jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Takéto pochybenie súdov nižšieho stupňa dovolací súd v konaní nezistil, teda nemožno zaujať stanovisko, že došlo k porušeniu práva na obhajobu obvineného Y. V. zásadným spôsobom, a teda ku takej skutočnosti, ktorá už sama o sebe znamená naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku. Napriek tomu sa dovolací súd zaoberal aj konkrétnymi námietkami, ktoré v rámci tohto dovolacieho dôvodu uviedol v písomných dôvodoch dovolania obvinený Y. V..

Možno súhlasiť s dovolateľom v tom, že rozhodnutie súdu o odmietnutí návrhov na doplnenie dokazovania môže za istých okolností predstavovať porušenie práva na obhajobu. Stane sa tak vtedy, ak súd nevysvetlí zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom nadbytočnosť a nepotrebnosť doplnenia dokazovania a zároveň existujú ďalšie skutočnosti naznačujúce, že celé konanie bolo vedené neobjektívne a zjavne nerešpektovalo pravidlá spravodlivého procesu. Len v takom prípade by bolo možné konštatovať porušenie práva na obhajobu obvineného tzv. arbitrárnym rozhodnutím súdu podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku. V predmetnej veci však takýto stav nenastal, pretože najvyšší súd nezistil, že by konanie vedené voči obvinenému bolo uskutočňované v rozpore s pravidlami práva na spravodlivý proces v zmysle článku 6 Dohovoru.

Je potrebné uviesť, že orgány činné v trestnom konaní a ani súdy nie sú povinné vykonať všetky, stranami navrhnuté dôkazy. Rozsah a spôsob dokazovania v prípravnom konaní je v prvom rade v rukách prokurátora, ktorý nesie zodpovednosť za obžalobu. V predmetnej veci nemožno prehliadnúť, že nedošlo k dôkaznej núdzi v tom zmysle, že by už zabezpečené a vykonané dôkazy nepostačovali na objasnenie veci. Najvyšší súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

Obhajoba síce v dovolaní namieta, že bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu, avšak tieto námietky bližšie nešpecifikuje, skôr hodnotí jednotlivé vykonané dôkazy, ktoré z pohľadu dovolacieho súdu nie sú dovolacím dôvodom. Ako vyplýva z obsahu spisového materiálu, obvinený si zvolil - splnomocnil 09. septembra 2015 na zastupovanie v súdnom konaní advokáta Advokátskej kancelárie Mgr. Jozef Vida, s.r.o., so sídlom Nové Zámky, advokáta Mgr. Jozefa Vidu, o čom predložil okresnému súdu plnomocnenstvo z uvedeného dňa /č.l. 146/. Obhajca obvineného Mg. Vida sa zúčastňoval všetkých hlavných pojednávaní pred okresným súdom, či už za účasti obvineného alebo zastupoval obvineného v jeho neprítomnosti. V tomto prípade rozhodne nemožno hovoriť, že by súd konal za situácie, že by bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu.

K námietke dovolateľa, ktorou uplatňuje dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku a síce, že hlavné pojednávanie - konkrétne uvedené v dovolaní - 26. novembra 2015 bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky, dovolací súd udáva:

Obvinený Y. V. sa osobne zúčastnil prvého hlavného pojednávania - spoločne so svojim zvoleným obhajcom Mgr. Vidom pred Okresným súdom Nové Zámky 15. októbra 2015, kde uviedol, že nemá záujem uzatvoriť dohodu o vine a treste, po prednesení obžaloby okresným prokurátorom uviedol, že sa cíti nevinný a vypovedať odmietol. Za splnenia zásady kontradiktórneho procesu, bol vypočutý

svedok I. F.. Hlavné pojednávanie bolo odročené na 26. novembra 2015 o 08,30 hod. s tým, že termín berú na vedomie obžalovaný, obhajca a okresný prokurátor. „Budú volaní svedkovia Q. O., W. B., Y. E.“

Ako vyplýva zo zápisnice z hlavného pojednávania Okresného súdu Nové Zámky /č.l. 161/ z 26. novembra 2015, o 08,30 hod. samosudca otvoril hlavné pojednávanie a zistil: „že sa dostavili obhajca, OP, svedkovia Y. E., W. B., Q. O.. Nedostavil sa obžalovaný, ktorý bral termín HP na vedomie, dosiaľ písomne svoju neúčast' žiadnym spôsobom neospravedlnil. Obhajca - chcem ospravedlniť neúčast' môjho klienta, nakoľko pracovne sa nachádza na lodi niekde na Dunaji, túto informáciu mi poskytol a tiež súhlasil s tým, aby sa konalo v jeho neprítomnosti.“ Následne na to samosudca zákonným spôsobom vyhlásil uznesenie, ktorým sa hlavné pojednávanie za splnenia zákonných podmienok podľa § 252 ods. 2 Trestného poriadku vykoná v neprítomnosti obžalovaného. Najvyšší súd len konštatuje, že na tomto hlavnom pojednávaní boli následne vypočutí všetci prítomní svedkovia. Ďalšie hlavné pojednávanie bolo odročené na 22. januára 2016, kde sa obžalovaný osobne dostavil (spoločne s obhajcom). Po zákonom oboznámení samosudcom o podstatnom obsahu predchádzajúceho pojednávania, obžalovaný výslovne uviedol, že nepožaduje čítať zápisnicu z doterajšieho hlavného pojednávania.

Napriek tomu, že táto skutočnosť nebola uplatnená a namietaná v odvolacom konaní a dovolací súd sa ňou nemusel zaoberať (§ 371 ods. 4 Trestného poriadku), dovolací súd tak urobil a preskúmal aj tento dovolací dôvod a to najmä z pohľadu, či skutočne nebol porušený zákon v neprospech obvineného Y. V..

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukážu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (solery or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu p. Rumunsku, rozs. č. 36110/03 z 2. februára 2010, Emen p. Turecku, rozs. č. 25585/02 z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší p. Holansku, Visser p. Holandsku, rozs. č. 26668/95 zo 14. februára 2002, Al - Khawaja a Tahery p. Spojenému kráľovstvu, rozs. č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15. decembra 2011 a ďalšie).

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumom odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Spôsob hodnotenia dôkazov vykonaných zákonným spôsobom súdmi nižších stupňov nemôže najvyšší súd v rámci dovolacieho konania iniciovaného obvineným prehodnocovať ani spochybňovať, pretože by

tak neprípustným spôsobom zasahoval do výlučnej kompetencie týchto súdov bez právneho podkladu a napokon i v rozpore so samotnou podstatou dovolacieho konania, pretože dovolanie nemôže nahrádzať riadne opravné prostriedky a jeho podanie nie je prípustné v rovnako širokom rozsahu (čo do dôvodov okruhu napadnutelných rozhodnutí, oprávnených osôb atď.) aký je charakteristický pre riadne opravné prostriedky. Dovolanie a rozhodnutie o ňom znamená prelom do právoplatných rozhodnutí, a preto spravidla narušuje stabilitu konečného a vykonateľného rozhodnutia súdu.

Z toho dôvodu možno dovolanie aplikovať iba v prípadoch ak je to odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu alebo jemu predchádzajúceho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov. V tomto smere je potrebné dať za pravdu vyjadreniu prokurátorky Okresnej prokuratúry Nové Zámky, že dovolateľ vo svojom dovolaní nepoukázal ani na jeden dôkaz, ktorý by bol v rámci celého dokazovania vykonaný nezákonne. Poukazoval na ním navrhované dôkazy, ktoré hodnotil subjektívnym spôsobom.

Z uvedených dôvodov je zrejmé, že v rozsahu námietok obvineného nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/, d/ a písm. g/ Trestného poriadku uplatnené obvineným, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného Y. V. na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.